

Jordi Nopca

«Escriure és una addicció que no he sabut curar»

Jordi Nopca ha guanyat el primer Premi Proa amb 'La teva ombra', una novel·la extensa, plena de referències i de jocs, difícilment classificable: és un thriller? Una comèdia romàntica? Una novel·la gòtica? Sobrenatural? Cada ingredient té la seva raó de ser, en una trama que sorprèn a cada nova escena i que explica les desventures de dos germans que tenen més ombres que llums. I també massa secrets.

El títol, *La teva ombra*, em remet directament al cine de David Lynch, amb qui l'obra té alguns punts de contacte —com el passatge dels cucs o els mussols de Twin Peaks.

—Em va costar molt trobar el títol. *La teva ombra* surt de recórrer a la psicoanàlisi, literalment [riu]. Vaig estar llegint Lacan durant un temps i també Jung, que té el concepte d'ombra. L'ombra també em remet a la literatura gòtica i romàntica. I a tot allò de nosaltres que reprimim, però que tard o d'hora apareix; aquelles coses de la nostra personalitat que neguem, però hi són. Des del principi, hi ha un joc molt clar amb el lector: que es cregui una història que té punts inversemblants.

—Hi ha escenes de sexe que comprometen els personatges, més els masculins que els femenins.

—Volia que els germans compartissin una idea de submissió cap a les noies quan van al llit. També volia un germà petit que sempre guanyés i que fos més alt que el gran. I que, a més, tingués enveja del petit. A l'inrevés del que pressuposem. També és el petit qui comença explicant la història.

La teva ombra

JORDI NOPCA

Edicions Proa
Barcelona, 2019
512 pàgines

—Hi ha moltes referències: Jonhny Depp, molt recurrent a la trama, o els Gremlins, Oasis i Suede, el Polanski de *La llavor del diable*, les germanes Brönte, Alice Munro. Et fa por que algú no connecti amb aquest marc?

—No podia amagar la maleta pròpia de cançons, llibres i pel·lícules que jo i els personatges hem llegit i vist. La música que hi apareix hi és per raons cronològiques. I són referències que han marcat tanta gent, que per força els nostres pares també han hagut de veure. Vaig pensar molt en el que teníem nosaltres a casa. És fort, perquè coincidíem amb alguns amics, cosa que em diu que en el nostre context —nens del 80 que maduren als 90— és bastant universal.

—Dius que no és autoficció, però sí que hi ha molt de tu.

—No ho sé, això! En l'aspecte referencial, segur. Hi ha la Barcelona que jo he conegut: el pis on creixen els nois podria ser el meu, perquè també veia la Ciutat de la Justícia des de l'habitació. Però jo no he tingut germà, sinó germana —i ens portem molt bé. En la música sí que vaig voler mostrar una part del que m'agrada, des de

Britney Spears fins a Whitney Houston. I m'he adonat que hi ha coses que no són tan *kitsch* com jo les veia a abans. Això, o jo m'he tornat més *kitsch* amb el temps!

—**També està ple de referències a fantasmès.**

—Em quadrava molt la foscor del gòtic, aquesta evolució perniciosa del romanticisme, el fet de posar èmfasi en els passadissos, les ombres, els ratpenats, els fantasmès. De fet, hi ha un personatge que desapareix i podem dir que és una novel·la de cementiris, de pulsions fosques, tal com passa a *Dràcula* o a *Frankenstein*. Hi ha fets sobrenaturals, coses no explicades.

—**També apareixen videojocs: *Mario Kart*, *Age of Empires*, etc.**

—Totalment generacional. I volia que fossin aquells videojocs de les consoles de 8 o 16 bits. De quan parlàvem de bits! I també volia lligar-ho amb els *beats* de la música: les dues paraules sonen igual.

—**La música també és molt present. Tant que fins i tot un escenari com el Sónar és essencial.**

—Volia que fos així. Als festivals s'hi va a escoltar música, però tradicionalment també hi ha molta gent que va a “pescar” [riu]. Potser per l'influx de substàncies o per l'eufòria de ser en un lloc amb molta gent i molts estímuls, es pot donar l'inici de la guspira d'una relació, que es pot consolidar o no.

—**És allà on en Pere coneix la Kate, una noia amb ulls grisos, amb una marca al coll.**

—Un altre element gòtic! Però, aquí, un element absolutament real, perquè quan toques el violí tens aquesta marca. En aquest sentit, m'interessa mostrar que els homes ens diem poques coses del que sentim, de la nostra emotivitat. Fins a l'extrem que un germà no diu res a l'altre sobre els rotllis i les novietes que té.

—**La novel·la funciona com a tren-caclosques. M'ha recordat, en algun punt, a *Perduda*, de Gillian Flynn.**

—És una de les preferides, però la semblança és casual. Al principi, només volia explicar la història del Pere: un estiu, un pis de la perifèria de Barcelona, una exnòvia a la recàmera i una relació flamígera amb una violinista de música clàssica. No tenia gaire més al cap. A mesura que avançava, em vaig adonar que la història de la Kate no la podia resoldre. Com a escriptor, era incapaç de trobar la sortida, em trobava a Reading, com el Pere, passejant i buscant on era ella. El 2013, vaig abandonar la història, no me'n sortia. El gener del 2014, es va morir el meu avi, que és un dels personatges reals del llibre —el senyor Josep. En aquell moment, vaig deixar tot el que estava fent i vaig escriure “No te'n vagis”, el primer conte de *Puja a casa* (L'Altra, Premi Documenta).

—**I passa molt de temps entre que deixes la primera part i trobes el Joan, el germà del Pere.**

—El trobo començant una altra novel·la diferent, que tenia l'inici en una parella a França, quan a l'hotelet on havien de passar una nit d'amor es troben al mig d'un robatori. Aquell noi, escrit en primera persona, em recordava el Pere. I vaig pensar que eren germans, vaig tornar a la novel·la i vaig començar la part “No ho facis”. Aleshores sí, totes les peces em quadraven. Però va ser una tortura, perquè durant tres anys vaig ser totalment incapaç de reflotar el llibre. Tenia moltes peces mortes que calia recosir.

—**Llavors ve una època d'escriptura molt intensa, imagino.**

—Per a mi, escriure no és una opció. És una cosa que no puc no fer. És més aviat una addicció que no he sabut curar. I, al mateix temps, també em salva. A les èpoques que no he pogut escriure, soc clarament molt més fràgil i infeliç. Encara que escrivint pateixi, em sembla que és un patiment que necessito per estar en equilibri.